

like zabave gotovo ne bo nudila nobena predpustna prireditev.

Središče. Cudežne »Začarane gosli« bo predstavljal v nedeljo, dne 20. januarja Ljudski oder v Središču ob sedmih zvečer v Društvenem domu.

Čadram-Oplotnica. Da bo mogoče tudi onim,

ki dosedaj niso imeli prilike, ogledati si najlepšo ljudsko igro »Miklovo Zalo«, zato jo bo čadramski Orel na splošno zahtevo občinstva ponovil v nedeljo, dne 20. januarja, ob 3. uri popoldne v Orlovskem domu. Cene bodo znižane, da bo udeležba mogoča tudi revnejšemu občinstvu.

Beseda mladeničem.

(Dopis kmetskega fanta.)

Poglejmo najprej v največje človeške naselbe: v mestu. Našli bomo tam največja obratovanja in kdo je v največji meri tam zaposlen. Našli bomo tam po največ kmetskih fantov, le nekaj jih bo iz mestnih družin. Poglejmo malo bolj natančno njih življenje. Kako veselo jih je pogledati pri delu, drug od drugega krepkejši. Tu in tam pretrga tišina kaka beseda, vmes morda še katera dobra, od fanta poštenjaka, ki mu oko ne nedolžno zre v svet. Malokdo se morda zave dobre besede resnega fanta, ne kako boječe se razgubi njegov glas mimo trdih src. Sedaj pa se je zglasil fant, o kojem pravijo, da je korajžen. Surova beseda je padla, zasmejali so se delavci, nenravnost pa je žela sadove mladih src. Le tu in tam je ponosno dvignil kak fant svojo glavo, neka resnoba mu je legla okrog ust, trdneje je prijel za delo, kakor da bi hotel udušiti srčno bol radi surove besede tovariša.

Po končanem delu jih gre večina — kam? Tja, kjer je veselje za mladino, kakor neki trdijo. Pije se tam, rahlo se zibljejo mladi pari ob zvoku harmonike. Vrišč je tam in hrup, da človeka zažebe pri srcu, ako pogleda v tako zakotno mestno gostilno. Šli so naši sinovi, naši bratje, da žrtvujejo zadnji vinar težko pridelanega zaslužka za užitek, za naslodo. Ali se bodo kedaj vrnili? Morda! Toda najbrž bode že prepoznal njihova družina pa bo nesrečna, ker je prevarjeno njeno upanje.

Nekateri delavci pa so se le ločili

in šli. Šel je ta v društvo, drugi v telovadnico, tretji je vzel knjigo v roke, da čita in izpolnuje svojo izobrazbo.

Sedaj pa pogledajmo v kmečke vasi. — Mnogo je že spremenil tek časa. Tu in tam je vzknila organizacija, stoji društven dom, zvečer je v njem vesel vrvež zdrave kmečke mladine. Toda ni to vsa mladež, našli jo bomo tudi še drugod, v gostilni sedi pri mizi, pije, poje, preklinja ter se prepira. V objemu alkohola se vdaja surovosti in strastem čutenosti. Le manjšina fantov se trudi, da bi zbrala v svoj krog vse fantje. Našel jih boš, ne zvečer na vasi, kako postopajo okoli in kričijo, ampak v društvenem domu so, telovadijo, razpravljajo važna vprašanja za kmeta, delavca in obrtnika. Vmes pa zadoni vesela pesem nedolžnih src. Ne boš našel tu surovosti, neumestnih šal, ampak vedra lica s katerih seva dobra volja za plemenito delo, za delo izobrazbe in omike.

Mladeniči, kdo ima pravo korajžo? Ali oni, ki gre z divjo besedo in s količkom nad bližnjega? Ali tisti, ki je suženj alkohola in čutenosti? Ali pa tisti, ki se izobrazuje, ki resno dela v družbi tihega veselja, ki se vestno pripravlja za svoj življenski poklic? Dve skupini fantov sta, — kam se boš določil?

Če je kaj fanta v tebi, pokaži korajžo! Ne delaj si korajže z vinom in s slabo družbo. Vstopi v društvo, v organizacijo, ki ima nalogo, vzgojevati mladino v krščanskem smislu ter ji pomagati do prave izobrazbe.

mi nagovori so položili na grob vence zastopniki izobraževalnega društva, Orla in družbe Marijinih deklet. Domači cerkveni pevski zbor, pomnožen z zborom iz Št. Martina, je zapel na domu, v cerkvi in ob odprtem grobu z vso dovršenostjo ganljive žalostinke. Ko so izzveneli zadnji glasovi, je predrlo skozi goste megle zlato solnce s svojimi ogrevajočimi žarki v zadnji pozdrav na sveži grob. Otožnega srca so zapuščali vsi mirni dom blagopokojnega, saj ne bomo gledali več njegovega prijaznega obraza in pogleda ter se veselili nad njegovim ljubkim nasmehom. Njegova želja v oporoki, naj nosi njegov spomenik napis: »Spavaj sladko« se naj izpolni, saj vsi ohranimo blagemu duhovniku in prijatelju trajen, blag spomin. Spavaj mirno, na svidenje nad zvezdami. — Dr. I.

Zračni promet Dunaj—Maribor—Zagreb—Belgrad—Solun. S 15. februarjem t. l. se bo, po vsej verjetnosti, zopet otvoril redni zračni promet med Belgradom in Zagrebom. V načrtu za letos pa je tudi uvedba zračnega prometa med Dunajem in Solunom preko Maribora, Zagreba, Belgrada in Skoplja. Seveda je uresničenje tega načrta odvisno še od uspehov pogajanj z inozemskimi družbami in državami, tako da zaenkrat ni mogoče natančno navesti dneva, ko se ta zračna proga v celoti uvede. Vsekakor pa dobi Skoplje še letos zračno zvezo z Belgradom in bo morala družba za zračni promet zato povišati število svojih letal. Piloti Vladimir Striževski, V. Nikitin in Mihajlo Jarošenko bo bili v ta namen poslani v Francijo, kjer bodo, kakor lani, prevzeli do konca januarja dvoje novih letal istega tipa, kot lani, namreč »Potez XXIX«, in odleteli z njimi preko Pariza preko Alp v Belgrad. Tako bo obsegalo zračno brodovje šest potniških letal. Kakor hitro bo uresničena zračna proga Dunaj—Solun, se bo brodovje še povečalo in so zato že pripravljena denarna sredstva. Promet na progi Dunaj—Solun bo urejen tako, da bodo potniki zgodaj zjutraj odleteli z Dunaja in bodo opoldne že v Solunu. Ta letala se bodo ustavila v Mariboru, Zagrebu, Belgradu in Skoplju. Na progi Dunaj—Belgrad bodo vršila promet jugoslovanska letala in letala inozemskih družb, na progi Belgrad—Skoplje samo jugoslovanska, od Skoplja do Soluna pa jugoslovanska in grška letala. Zračna proga Dunaj Solun bo imela mednarodno važnost in bo mnogo koristila Jugoslaviji, kajti predstavljala bo eno najvažnejših tranzitnih prog v svetovnem zračnem prometu.

Sporazumno v smrt. V mariborskem hotelu sta najela v soboto, dne 5. januarja, sobo natakara Karol Lukač in njegova ljubica Marija Žužej. Mladih ljudi ni bilo dolgo na spregled. Ker je bilo vse mirno v sobi, je polukal hotelski sluga skozi špranjo na vratih v sobo in nudil se mu je grozen prizor — na zofi sta ležala oba mlada človeka v mlaki krvi. Ustreljena sta bila vsak v desno sence in Lukač je držal še mrtev revolver v roki. Skoro gotovo je, da sta šla oba prostovoljno v smrt. Lukač je gotovo končal življenje najprej Mariji in nato usmrtil še samega sebe. Ta žalost-

NOVICE

Velečastiti gospod župnik Ivan Pajtler — umrl. Po dolgi, mučni bolezni je zatisnil dne 7. januarja t. l. svoje trudne oči za vedno preblagi gospod župnik Ivan Pajtler. Rojen je bil dne 7. majnika 1858 v župniji Sv. Miklavža pri Ormožu, v duhovnika je bil posvečen dne 16. julija 1882 in kaplanoval je v Hočah, Svečini, sedem let v Št. Lovrencu na P., Hajdini, bil provizor v Svetinjah, nato kaplan v Ljutomeru, odkoder je bil imenovan za župnika v Št. Rupertu in amesčen dne 28. januarja 1894. Skoraj 35 let je tedaj pastiroval v tej župniji. Kot duhovnik je bil globoko veren ter obračal vso pozornost na vzorno versko življenje svojih župljanov. Dosegel je plepšavo cerkve ter zboljšanje gospodarskih poslopij. Bil je blagega, dobrega srca, radodaren napram revnim, ponižen in nad vse gostoljuben. Čislal je pravo prijateljstvo, geslo mu je bilo: zahtevaj od prijatelja poštenost, a bodi tudi sam pošten. V družbi je bil vesel in ljubil lepo petje. Njegovemu finemu poluhu je tudi pripisovati, da je ubral za

nove zvonove tiste glasove, kakor so jih imeli prejšnji. Preminuli pa je bil tudi vseskozi navdušen narodnjak. V težkih časih starega avstrijskega režima je stal zvesto na braniku za naše narodne pravice. Uspešno je deloval pri posojilnici v Šent Lenartu, duša je bil Kat. izobraževalnega društva in Orla v Št. Rupertu, katerim je volil tudi zemljišče za zgradbo Društvenega doma. Kako so vsi spoštovali blagopokojnika, je pokazal njegov pogreb. Razun župljanov so prišli ljudje od blizu in daleč, zastopniki uradov v Št. Lenartu in učiteljstvo iz Št. Ruperta in Sv. Barbare polnoštevilno. Krasni venci so pokrivali krsto. Osemnajst duhovnih sobratov iz šentlenartske dekanije in oddaljenih župnij se je zbralo, da spremijo najstarejšega župnika te dekanije na njegovi zadnji poti. V poljudnih besedah je razložil potek življenja preminulega gospoda duhovni svetovalec in dekan Jos. Janžekovič, žalni sprevod je vodil milostl. gospod prošt Žagar iz Ptuja kot cerkveni patron šentrupertske cerkve ob nepregledni množici žalujočih, bilo jih je gotovo nad 2000. Ob odprtem grobu se je poslovil v ganljivih besedah gospod učitelj F. Grögl, s primernimi jedrnat-